

Ιστορία Μνημεία Λαογραφία

Προϊστορία & Ιστορικοί Χρόνοι

Ένας σημαντικός αριθμός προϊστορικών θέσεων γύρω από τις λίμνες πιστοποιούν πως, ήδη από τις πρωιμότερες φάσεις της Νεολιθικής Εποχής (7η και 6η χιλιετία π.Χ.) μικρές κοινότητες γεωργοκτηνοτρόφων και ψαράδων εγκαταστάθηκαν μόνιμα σε μικρούς ή μεγαλύτερους οικισμούς αξιοποιώντας για την ανάπτυξή τους την ποικιλία του φυσικού πλούτου της περιοχής. Η αρμονική συνύπαρξη του ανθρώπου με το περιβάλλον συνεχίστηκε και τις επόμενες χιλιετίες κατά τη διάρκεια της Νεολιθικής Εποχής και της Εποχής του Χαλκού (4η έως 2η χιλιετία π.Χ.), με τις μικρές κοινότητες να προσαρμόζονται με επιτυχία σ' έναν κόσμο που αργά αλλά σταθερά άλλαζε γύρω τους, με την εισαγωγή μετάλλων στην κατασκευή των εργαλείων και των όπλων τους, αλλά και την εμφάνιση των πρώτων σημαντικών κοινωνικών διαφοροποιήσεων.

Το τέλος της Εποχής του Χαλκού και η απαρχή της εποχής του Σιδήρου (11ος αι. π.Χ.) σηματοδοτούν εξελίξεις και ανακατατάξεις σε ολόκληρη τη Βαλκανική χερσόνησο. Η σχετικά ειρηνική ζωή των γεωργοκτηνοτρόφων διαταράσσεται συχνότερα από εντάσεις. Ορισμένα μέλη των κοινοτήτων αποκτούν δύναμη και έτσι δημιουργούνται οι πρώτες «βασιλικές γενιές».

Η ελληνιστική πόλη των Πετρών βρισκόταν στην αρχαιότητα στα όρια του αρχαίου διαμερίσματος της Εορδαίας στα σύνορα με την Λυγκηστίδα. Η πρώτη κατοίκηση του λόφου εντοπίζεται από την εποχή του σιδήρου. Η επόμενη φάση στα υστεροκλασικά χρόνια, ενώ παρατηρείται συνεχή κατοίκηση του χώρου από τον 4ο -1ο αι.π.Χ. Ο Φίλιππος Β΄ πιθανότατα ίδρυσε

την πόλη με σκοπό τον έλεγχο των συνόρων και την ενοποίηση των τοπικών φυλετικών ομάδων. Πρόκειται για μια μικρή σχετικά πυκνοκατοικημένη πόλη με πληθυσμό που κυμαίνεται γύρω στους 5000 κατοίκους. Τα σπίτια οργανώνονται μέσα στις νησίδες κατά ομάδες τριών ή τεσσάρων, το ένα σε επαφή με το άλλο. Το κάθε σπίτι είχε ωφέλιμο εμβαδό περίπου 180-200τ.μ. κατά κανόνα σε δυο ορόφους. Τα ισόγεια των σπιτιών ήταν χτισμένα με λασπόκτιστη αργολιθοδομή μέχρι το ύψος του 1μ. περίπου. Από εκεί και πάνω η δόμηση συνεχιζόταν με ωμόπλινθους. Τα δάπεδα του ισόγειου ήταν συνήθως πηλόχριστα και σπανιότερα από κονίαμα. Στο ισόγειο υπήρχαν οι βοηθητικοί χώροι του σπιτιού, εργαστήρια για κατασκευή ειδών προς πώληση στο μπροστινό τμήμα του ισόγειου και στο βάθος αποθήκες με πιθάρια διαφόρων μεγεθών για τη φύλαξη καρπών.

Δεν απουσιάζουν όμως και στοιχεία λατρευτικής χρήσης σε χώρους, όπως ειδώλια και χάλκινα κουδουνάκια που πιθανόν να προέρχονται από μικρά ιδιωτικά ιερά. Χαρακτηριστικά είναι τα ευρήματα από χώρους που μπορούν να θεωρηθούν ανδρώνες. Τις περισσότερες φορές βρίσκονται ανάγλυφοι σκύφοι, κρατήρες, αμφορείς και άλλα συμποσιακά σκεύη.

Τα ειδώλια, οι επιγραφές και τα αγάλματα που έχουν βρεθεί στην ανασκαφή και στη γύρω περιοχή, δίνουν πληροφορίες για τη θρησκευτική ζωή των κατοίκων της πόλης.

(Πηγή: *Ελπινίκη Ναούμ, αρχαιολόγος ΕΦΑ Φλώρινας*)

Ελληνιστική Πόλη Πετρών

Το Οχυρό Κάλε, λείψανα του οποίου σώζονται κοντά στη λίμνη των Πετρών, εντασσόταν στο πλαίσιο των αμυντικών έργων των αρχαίων Μακεδόνων Βασιλέων. Αποτελείται από τείχος με διατείχισμα που περιβάλλει θεμέλια κτισμάτων.

Το κάστρο επισκευάστηκε επί αυτοκράτορα Ιουστινιανού και συνέχισε να παίζει σημαντικό ρόλο και στα Βυζαντινά χρόνια.

Την περίοδο αυτή κτίστηκε και η τρίκλιτη βασιλική με κτιστές πεσοστοιχείες, της οποίας τα ερείπια είναι και σήμερα ορατά.

Νεότερη Ιστορία

Το Αμύνταιο (Σόροβιτς) αρχίζει να αναπτύσσεται στα τέλη του 18ου αιώνα με εισροή κατοίκων από τις γύρω περιοχές διέθετε όμως και τουρκομαχαλά, καθώς ήταν τσιφλίκι του Αλή Πασά και του Ρεούφ Πασά. Κεφαλοχώρι μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα ήταν η κωμόπολη Ξινό Νερό (Εξί Σού) με την μεγάλη ιστορία του. Μετέπειτα το διαδέχθηκε στα πρωτεία το Αμύνταιο, το οποίο αναπτύχθηκε ραγδαία και έγινε το κέντρο της ευρύτερης περιοχής. Η περιοχή Αμυνταίου συγκλονίστηκε από τα ταραχώδη γεγονότα της περιόδου 1903-1908 και γνώρισε πολλές φορές την οργή των Οθωμανών κατακτητών για την επαναστατική της δράση, προσέφερε όμως πολλά και στον Μακεδονικό Αγώνα με πολλούς θυσιασθέντες πατριαρχικούς Έλληνες κατοίκους κατά των Βουλγάρων και της προπαγάνδας τους, που επιβουλεύονταν την Μακεδονία.

Ξεχωριστή θέση στην ιστορία του Αμυνταίου κατέχει το Νυμφαίο το οποίο οικίστηκε περί το 1385 από Έλληνες Οδίτες Βλάχους και αποτέλεσε κέντρο εθνικών αγώνων κατά τον Μακεδονικό Αγώνα για την υπεράσπιση της ελληνικότητας της Μακεδονίας όπως και τα ιστορικά Ασπρόγεια χωριό του ήρωα του Μακεδονικού Αγώνα καπετάν Βαγγέλη του Στρεμπενιώτη (Ευάγγελος Νάτσος), του οποίου ο ανδριάντας δεσπόζει στην είσοδο των Ασπρογείων.

Η ιστορική περιοχή Αμυνταίου περιλαμβάνει και τα στρατηγικής σημασίας στενά του Κιρλί Δερβέν (Κλειδίου), τα οποία δύο φορές έγιναν θέατρο σκληρών πολεμικών επιχειρήσεων, την μία την περίοδο των Βαλκανικών Πολέμων 1912-1913 και την άλλη κατά την εισβολή των Γερμανών το 1941. Για αυτό και δικαίως πρέπει να θεωρούνται οι δεύτερες Θερμοπύλες της Ελλάδας. Κατά τον Α΄Βαλκανικό Πόλεμο εδώ συντελέστηκε η φονικότερη μάχη του, η μάχη του Σόροβιτς

και στον βάλτο της Χειμαδίτιδας συντελέστηκε το αιματηρό ατύχημα της πολύπαθης Έμεραρχίας του Σχηματσιοπούλου στις 23-24 Οκτωβρίου 1912 μετά από ύπουλο και άνομο χτύπημα μικρής τουρκικής ομάδας στα μετόπισθεν του ελληνικού στρατού, που προκάλεσε πανικό. Η περιοχή Αμυνταίου είχε απελευθερωθεί πρώτη φορά την Πέμπτη 18η Οκτωβρίου του 1912, αλλά μετά το ατύχημα της Έμεραρχίας οι Οθωμανοί, στρατός και ομάδες ατάκτων Τούρκων επανήλθαν και προέβησαν σε φρικαλεότητες, αφού στις 24 Οκτωβρίου 1912 έκαψαν ολοσχερώς το Ξινό Νερό, τις εκκλησίες του και το ιστορικό σχολείο του και μερικώς το Αμύνταιο, εκτός από το ταχυδρομείο του, τον Σιδηροδρομικό Σταθμό και τον τουρκομαχαλά. Τελικώς την Τρίτη 6 Νοεμβρίου 1912 μετά από αναδιοργάνωση του ελληνικού στρατού στη 1 το μεσημέρι συντελείται η οριστική απελευθέρωση της περιοχής Αμυνταίου.

Όμως και κατά τον Α΄Παγκόσμιο Πόλεμο η περιοχή Ξινού Νερού-Αμυνταίου ήταν κέντρο σημαντικών ιστορικών γεγονότων. Από τις 4 Αύγουστου του 1916 γνωρίζει μικρή περίοδο βουλγαρικής κατοχής, αφού οι Βούλγαροι εισβολείς καταλαμβάνουν και το Αμύνταιο και προωθούνται μέχρι το σημείο μεταξύ του Αγ. Παντελεήμονα και της Άρνισσας, όπου και ανακόπτονται από τους Σέρβους και του Γάλλους, διαπράττοντας και πάλι διωγμούς κατά Ελλήνων κατοίκων. Οι κατακτητές εκδιώκονται με την άφιξη των Γαλλικών, Ρωσικών και λοιπών στρατευμάτων, τα οποία απελευθερώνουν στις 16 Σεπτεμβρίου του 1916 την περιοχή Φλώρινας – Αμυνταίου από την Γερμανοβουλγαρική κατοχή.

Κατά τον Β΄Παγκόσμιο Πόλεμο τα στενά του Κλειδίου και το λεκανοπέδιο Αμυνταίου γίνονται πάλι τόπος σκληρών επιχειρήσεων μεταξύ των ναζιστικών γερμανικών στρατευμάτων, τα οποία εισέβαλαν από την Γιου-

γκοσλαβία και των αμυνόμενων ελληνικών και συμμαχικών στρατευμάτων (Αυστραλών Νεοζηλανδών και Βρετανών) στις 12 Απριλίου 1941, επιβεβαιώνοντας τον χαρακτηρισμό της περιοχής ως δεύτερες Θερμοπύλες. Στο Ξινό Νερό υπάρχει και το πρώτο μνημείο υπέρ των πεσόντων συμμάχων στον ελληνικό χώρο, που κατασκευάστηκε ήδη από τον Νοέμβριο του 1945 με έρανο μεταξύ των κατοίκων. Δυστυχώς το Αμύνταιο έπεσε και τότε στα χέρια των Γερμανών και των συμμάχων τους, δεινοπαθώντας ιδιαίτερα την περίοδο της κατοχής 1941-1944, αφού τότε συντελείται το ολοκαύτωμα του μαρτυρικού Λεχόβου, το οποίο είναι μέλος του Δικτύου Μαρτυρικών Χωριών και Πόλεων της Ελλάδας, τον Ιουλίου του 1943, λόγω της αντιστασιακής δράσης των κατοίκων του, από τους βάρβαρους

Ναζί, αλλά και της άνοδης και φρικαλέας εκτέλεσης των πατριωτών κατοίκων στο αιματοβαμμένο χωριό Αετός τον Μάρτιο του 1944. Απελευθερώθηκε τελικώς η ιστορική περιοχή Αμυνταίου από την γερμανική θηριωδία οριστικά στις 31 Οκτωβρίου 1944. Γνώρισε όμως νέες περιπέτειες με αιματηρά συμβάντα κατά τον εμφύλιο πόλεμο και τελικώς από το 1949 και μετά αδιαλείπτως απολαμβάνει μια συνεχή περίοδο ειρήνης σταθερότητας και ελευθερίας.

(Πηγή: Ευάγγελος Ιωαννίδης, Δικηγόρος)

Λαογραφία

Η οικονομική, κοινωνική, πολιτική και θρησκευτική ζωή των κατοίκων του λεκανοπεδίου του Δήμου Αμύνταιου συνιστά έναν ιδιαίτερο παραδοσιακό πολιτισμό, επηρεασμένο έντονα και από τα γεωγραφικά χαρακτηριστικά της περιοχής αλλά και από την γειτνίαση με τους γύρω πολιτισμούς.

Σπίτι των Χρυσικών - Μουσείο Τ.Κ. Νυμφαίου

Λαογραφική Συλλογή - Τ.Κ. Ξινού Νερού

Εθνολογικό - Λαογραφικό Μουσείο - Τ.Κ. Λεχόβου

Λαογραφικό Μουσείο - Δ.Κ. Αμυνταίου

Η αγάπη των κατοίκων και το ενδιαφέρον των κοινωνικών φορέων για τον τόπο είχαν ως αποτέλεσμα τη συλλογή, τη διατήρηση και την έκθεση ενός ιδιαίτερα σημαντικού - τόσο σε ποσότητα όσο και σε αξία - λαογραφικού υλικού από ολόκληρη σχεδόν την περιοχή του Δήμου Αμυνταίου.

Με ένα πλήθος φωτογραφιών, εγγράφων, σχεδίων, αναπαραστάσεων και αντικειμένων κάθε είδους, ο επισκέπτης των λαογραφικών συλλογών του λεκανοπεδίου μπορεί να κατανοήσει τα ειδικά χαρακτηριστικά της πολυπολιτισμικότητας της περιοχής και να περιπλανηθεί ευχάριστα σε σημαντικά δρώμενα της καθημερινής ζωής των κατοίκων.

Μπορείτε να επισκεφτείτε τα μουσεία και τις λαογραφικές συλλογές κατόπιν τηλ. ραντεβού.
Τηλ:2386350100 Φαξ: 2386020021
email: dimarhosthk@amyntaio.gr

Ιεροί Ναοί

Η ναοδομία σχετίζεται άμεσα με την ιστορική πορεία των οικισμών και τις θρησκευτικές εκδηλώσεις των κατοίκων του λεκανοπεδίου. Όλοι οι οικισμοί του Δήμου διαθέτουν τουλάχιστον από έναν εν λειτουργία ναό καθώς και πλήθος από ξωκλήσια και προσκυντήρια. Μία διακριτή κατηγορία ναών είναι αυτοί που σύμφωνα με τις κτητορικές τους επιγραφές σε εμφανή σημεία μπορούν με ασφάλεια να χρονολογηθούν στις αρχές έως τα μέσα του 19ου αιώνα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο ναός του Αγίου Νικολάου στα παλιά κοιμητήρια της Δ.Κ. Αμύνταιου, μια τρίκλιτη ξυλόστεγη βασιλική με οκταγωνικό τρούλο και πυργοειδές κωδωνοστάσιο, ο οποίος σύμφωνα με σωζόμενη μαρμάρινη επιγραφή εγκαινιάστηκε στις 6 Ιουνίου 1821.

Ο Άγιος Νικόλαος της Τ.Κ. Νυμφαίου, τρίκλιτη ξυλόστεγη βασιλική, είναι κτισμένη το 1867 στη θέση παλαιότερου μνημείου.

Ο Ιερός Ναός του Αγίου Δημητρίου στην Τ.Κ. Λεχόβου ανεγέρθη το 1812 και ανακαινίστηκε το 1868. Στο ναό ξεχωρίζει το ξυλόγλυπτο τέμπλο, ο δεσποτικός θρόνος, ο άμβωνας και τα προσκυντήρια. Στα 1867 χρονολογείται η εκκλησία του Αγίου Γεωργίου στην Τ.Κ. Σκλήθρου, στα 1847 ο Άγιος Γεώργιος Αετού, και στα 1852 η Μεταμόρφωση του Σωτήρος στην Τ.Κ. Ασπρογείων, ενώ στις αρχές του 19ου αιώνα χρονολογείται ο Αγ. Αθανάσιος στην Τ.Κ. Ξινού Νερού, όπως και ο Ι.Ν. Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Τ.Κ. Κέλλης (1892) και ο Ι.Ν. Αγίου Νικολάου της Τ.Κ. Πετρών.

1. Ι.Ν. Αγίου Νικολάου-Δ.Κ. Αμυνταίου

2. Ι.Ν. Αγίου Νικολάου-Τ.Κ Νυμφαίου

3. Ι.Ν. Αγίου Δημητρίου -Τ.Κ Λεχόβου

4. Ι.Ν. Αγίου Νικολάου-Τ.Κ. Πετρών

Ιερές Μονές

5. Ι.Μ. Αγίου Παντελεήμονα και Ευβούλης-Τ.Κ Αγίου Παντελεήμονα

6.

7. Ι.Μ. Παμμεγίστων Ταξιαρχών - Τ.Κ. Αετού (διαλελυμένη)- ανήκει εκκλησιαστικά στην Μητρόπολη Καστορίας

Ιερά Μονή Αγίων Παντελεήμονος και Ευβούλης

Είναι χτισμένη σε μικρή απόσταση από τις λίμνες Πετρών και Βεγορίτιδας και αποτελεί ανασύσταση της ιστορικής Μονής Αγίου Παντελεήμονος, παρά το γεγονός ότι είναι χτισμένη σε διαφορετική τοποθεσία από την παλαιά.

Η είσοδος των επισκεπτών στο νεότευκτο ταπεινό γυναικείο μοναστήρι είναι μια ευκαιρία προσέγγισης της ορθόδοξης παράδοσης της περιοχής. Αυτή η παράδοση εκφράζεται με τη μυστηριακή ατμόσφαιρα, την κατάνυξη των ιερών εικόνων και της ψαλμωδίας, αλλά και με τη απaráμιλλη φιλοξενία των μοναζουσών.

Ιερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχών Τ.Κ. Αετού

Η Ιερά Μονή ανοικοδομήθηκε την περίοδο 1890-93 και πανηγυρίζει στις 8 Νοεμβρίου.

Ι.Μ. Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά - Τ.Κ. Αντίγονου

Η Ιερά Μονή, είναι υπό ανέγερση στις παρυφές του όρους Βερμίου σε υψόμετρο 725μ.

Έθνη & έθιμα

Ένα πλήθος εκδηλώσεων που λαμβάνουν χώρα ετησίως στο Δήμο Αμύνταιου, αναδεικνύουν και διατηρούν αλώβητη την πολιτιστική κληρονομιά του τόπου και διαδραματίζουν καθοριστικό ρόλο στην προαγωγή του πολιτισμού της περιοχής. Τα Αμύνταια, τα Τσίρι Βάρβαρα, οι Φωτιές Παραμονές των Χριστουγέννων, τα Θεοφάνεια, οι Αποκριάτικες εκδηλώσεις, η Εμποροπανήγυρη στην πόλη του Αμυνταίου και πολλές άλλες Εκδηλώσεις Τοπικών Κοινοτήτων του λεκανοπεδίου μαρτυρούν την ξεχωριστή πολιτισμική φυσιογνωμία του τόπου και γίνονται πόλος έλξης για ποιοτικό τουρισμό καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου.

Καρναβάλι - Τ.Κ. Ξινού Νερού

Φωτιές παραμονές Χριστουγέννων

Θεοφάνεια - Τ.Κ. Αγίου Παντελεήμονα, Λίμνη Βεγορίτιδα

Χορευτικό συναπάντημα - Δ.Κ. Αμυνταίου

Σύλλογος Κρητών & φίλων Κρήτης Δήμου Αμυνταίου

Ποντιακός χορός "Πιτσάκ"

Αναβίωση εθίμου "Κλήδονα" - Τ.Κ. Φιλώτα

Εκδηλώσεις δεκαπενταύγουστου - Τ.Κ. Νυμφαίου

Αρχιτεκτονική Κληρονομιά

Τα χαρακτηριστικά του δομημένου περιβάλλοντος στο Δήμο Αμυνταίου παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία, η οποία σχετίζεται με τη γεωγραφική θέση, τις παραγωγικές δραστηριότητες και την ιστορική πορεία κάθε οικισμού.

Από τα δημόσια κτίρια ξεχωρίζει αυτό του πρώην Α' Δημοτικού Σχολείου Δ.Κ. Αμυνταίου στο κέντρο της πόλης, το οποίο κτίστηκε το 1928 και αποτελεί χαρακτηριστικό δείγμα της αντίληψης της εποχής για τη σχολική αρχιτεκτονική, με μεγάλες αίθουσες διδασκαλίας και επιβλητικές εσωτερικές σκάλες.

Το Δημοτικό Σχολείο της Τ.Κ. Ξινού Νερού κτίστηκε το 1910 και χρησιμοποιήθηκε κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου ως νοσοκομείο από τα συμμαχικά στρατεύματα.

2. Παλαιό 1ο Δημοτικό Σχολείο- Δ.Κ. Αμυνταίου

3. Δημοτικό Σχολείο - Τ.Κ. Ξινού Νερού

1. Αστική Σχολή, Εθνολογικό - Λαογραφικό Μουσείο - Τ.Κ. Λεχόβου

4. Παραδοσιακές Βρύσες - Τ.Κ.Λεχόβου

Η Αστική Σχολή, παραδοσιακό κτίσμα του 1900, χρησιμοποιήθηκε ως σχολείο μέχρι το 1958, ως κοινοτικό κατάστημα και από το 1984 στεγάζει το Εθνολογικό-Λαογραφικό Μουσείο. Σε μέρος του κτίσματος βρίσκονται οι παραδοσιακές βρύσες του χωριού (1908).

5. Ανεμόμυλος - Τ.Κ. Αγ. Παντελεήμονα

Ο ανεμόμυλος στην Τ.Κ. Αγίου Παντελεήμονα χτίστηκε στα μέσα του 18ου αι. και έχει χαρακτηριστεί ως διατηρητέο μνημείο. Έπειτα από παρεμβάσεις συντήρησης και ανακαίνισης χρησιμοποιείται σήμερα για την εξυπηρέτηση πολιτιστικών σκοπών.

Παραδοσιακός οικισμός Νυμφαίου

Η Τ.Κ. Νυμφαίου, αποτελεί ένα ιδιαίτερα εντυπωσιακό ενιαίο σύνολο παραδοσιακής αρχιτεκτονικής και για το λόγο αυτό έχει χαρακτηριστεί ως Παραδοσιακός Οικισμός. Κατοικήθηκε στα τέλη του 14ου αι., αλλά γνώρισε μεγάλη οικονομική άνθηση από το 18ο μέχρι τις αρχές του 20ου αι.

Στην εικόνα που παρουσιάζει ο οικισμός συμβάλλουν τα λιθόκτιστα αρχοντικά των κατοίκων με την εντυπωσιακή εξωτερική εμφάνιση, τις περίτεχνες σιδεριές στα παράθυρα, αλλά και τον πλούσιο εσωτερικό διάκοσμο με εντυπωσιακά έπιπλα, τοιχογραφίες στους ευρύχωρους οντάδες και πολυτελή για την εποχή τους χρυσικά αντικείμενα από όλη την Ευρώπη. Το πλέον επιβλητικό κτίριο του οικισμού είναι αναμφισβήτητα η Νίκειος Σχολή, ένα εκλεκτικιστικό κτίριο του 1928. Σήμερα εκεί φιλοξενείται το Κέντρο Ενημέρωσης ΑΡ-ΚΤΟΥΡΟΥ για την Καφέ Αρκούδα, καθώς επίσης και συνεδριακός χώρος του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

6. Παραδοσιακός οικισμός Τ.Κ. Νυμφαίου

Χώροι πολιτισμού

Δημόσια Βιβλιοθήκη Αμυνταίου «Γεώργιος Λιάνης»

Η Βιβλιοθήκη της Δ.Κ. Αμυνταίου «Γεώργιος Λιάνης» εγκαινιάστηκε τον Αύγουστο του 2016 από τον Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας κ. Παυλόπουλο Προκόπιο. Φιλοξενεί σπάνιες και συλλεκτικές εκδόσεις, εκδόσεις της Βουλής των Ελλήνων, πλήθος συλλογών με σπουδαία ιστορική και λογοτεχνική αξία, εικαστικά έργα τέχνης καθώς και πολύ σημαντικό λαογραφικό υλικό.

Πνευματικό Κέντρο Δ.Κ. Αμυνταίου

Το Πνευματικό Κέντρο της Δ.Κ. Αμυνταίου βρίσκεται στο κέντρο της πόλης και αποτελεί έναν σημαντικό χώρο πολιτισμού. Κατά τη διάρκεια του έτους πραγματοποιούνται μουσικές και θεατρικές παραστάσεις, ημερίδες και συνέδρια. Στον δεύτερο όροφο του κτιρίου φιλοξενείται το Λαογραφικό μουσείο Δ.Κ. Αμυνταίου.

Βιβλιοθήκη Τ.Κ. Λεχόβου

Η μαρτυρική κοινότητα Λεχόβου διέθετε προπολεμικά μία από τις πιο αξιόλογες βιβλιοθήκες της περιοχής με 5000 καταγεγραμμένους τόμους. Κατά την περίοδο του Ολοκαυτώματος του χωριού το 1943, η βιβλιοθήκη καταστρέφεται. Από το 1950 που επανιδρύθηκε έως σήμερα χάρη στις προσπάθειες και την αγάπη των κατοίκων, των ομογενών, αλλά και δωρεές εκδοτικών οίκων, η βιβλιοθήκη εμπλουτίζεται συνεχώς και λειτουργεί ως δανειστική.

Συλλογή ξυστρών

Στο Δημοτικό Σχολείο της Τ.Κ. Βαλτονέρων φιλοξενείται η συλλογή της κ. Δήμητρας Κουτσουρίδου, κατόχου του ρεκόρ Guinness στη συλλογή από ξύστρες. Η Δήμητρα Κουτσουρίδου είναι κάτοχος τριών μεγάλων συλλογών: διαθέτει 12.500 ξύστρες μολυβίων, 7.200 γομολάστιχες και 1.000 μολύβια με γόμα.

(Πηγή: «Το Βιβλίο των ελληνικών Ρεκόρ»)

Γρηγορίου Νικολαΐδη 2
53200 Αμύνταιο

Τηλ. 2386350100 Fax 2386020021
dimarhosthk@amyntaio.gr
www.amyntaio.gr

